

танската енциклопедия“ и на тази на Кобетъ, и е единъ отъ основатели-тъ на „Международното дружество за нова музика“, и неговъ пръвъ председателъ.

Денъ, Зигфридъ Вилхелмъ — Dehn, Siegfried Wilhelm — прочутъ теоретикъ, контрапунктикъ и виденъ музик. педагогъ, род. 25 февр. 1799 въ Алтона, умр. 12 апр. 1858 въ Берлинъ, училъ въ Лайпцигъ право и, успоредно съ това, музика (теория при органиста Дрьобъ), после при Берн. Клайнъ въ Берлинъ, и скоро добива име на отличенъ теоретикъ и учителъ. По препоръка на Майербергъ, бива назначенъ 1842 г. библиотекаръ на музикалния отдѣлъ при пруската кралска библиотека, който той отлично подреждава и обогатява съ нови ценности, намѣрени отъ него при обиколнитъ му изъ прускитъ библиотеки. Отъ многото негови теоретически и педагогически трудове — най-голъма ценностъ иматъ: „Теоретично-практически учебникъ по хармония“ (1840), „Учение за контрапункта, канона и фугата“ (1858, сглобенъ по оставени скици-ржкописи отъ Берн. Шолцъ) и множество теоретически статии, помѣстени въ редактираното отъ него 842—1848 списание „Säcilia“ (основано отъ Готфр. Веберъ). Освенъ това, Д. е поставилъ въ партитура много църковни и свѣтски творби на стари майстори. Негови ученици сж: Кулакъ, Килъ, А. Рубинщайнъ, Глинка, Кориелиусъ, Тапертъ, Х. Хофманъ и мн. др.

Депре, Жосе — Després, Jossé — известенъ съ собственото си име **Жоскенъ Josquin** или **Josquin**, знаменитъ майсторъ отъ втората половина на XV и първата половина на XVI в., род. 1450, въроятно въ Конде, и умр. 27 авг. 1521 с. т., наричанъ отъ своигъ съвременници „царьтъ на музиката“, за живота на когото има, обаче, много малко положителни сведения, но знае се, че е билъ пѣвецъ въ Миланската отъ 1474 и папската капели 1484—1494, а по предположения, следъ това, въ Модена, Парижъ, Ферара и Конде, изпълнявайки разни длѣжности. Композициитъ на Д. се намиратъ въ разни сборници отъ XVI ст., и се състоятъ отъ 3 книги меси за 4, 5 и 6 гласа, носящи заглавието: Misse Josquin de Petrucci — мотети, псалми и

французски шансони. Славата на Д. се основава на това, че съ творенията си той разклати запрещенияето да се употребяватъ свѣтски пѣсни и мелодии въ църковната музика като „теиоръ“.

Десофъ, Феликсъ Ото — Dessoff, Felix Otto — компонистъ, диригентъ и педагогъ, род. 14 ян. 1835 въ Лайпцигъ, умр. 20 окт. 1892 въ Франкфуртъ а/М., ученикъ на Мошелесъ, Хауптманъ и Рисъ въ Лайпцигската консерватория, едно следъ друго — музикадирикторъ въ Хемницъ, Дюселдорфъ Ахенъ и Магдебургъ, отъ 1860—1875 капелмайсторъ на Виенската императорска опера, диригентъ на филхармоничнитъ концерти и професоръ въ консерваторията, отъ 1875 — придворенъ капелмайсторъ въ Карлсруе, а отъ 1881 — диригентъ на Новия градски театръ въ Франкфуртъ а/М. Д. е една отъ значителнитъ диригентски личности на миналия вѣкъ, и даровитъ педагогъ. Компониралъ е клавирни пиеси, пѣсни, камерна и оркестрова музика.

Дестинова, Еми — Destinova, Emmy — собствено Амалия Китлъ, видна чешка опера пѣвица (сопрано), род. 26 февр. 1878 въ Прага, умр. 1930, ученица по пѣние на Мария Льове-Дестинъ, 1898—1908 членка на Берлинската кралска опера, пѣла въ Парижъ, Лондонъ, Нью-Йоркъ и др., съ голѣмъ успѣхъ, длѣжащъ се на прекрасния, извънредно мекъ тембъръ на гласа, и неговата гъвкавостъ, и на превъзходнитъ нейни сценически срѣдства. Проявила се и като писателка: драма „Рехелъ“, разкази, оперни либрети и др..

Десъ — Des = ре бемолъ — по нѣмското наименование, десесъ = ре двоенъ бемолъ.

Десю, д'су фр. Dessus — буквально = горе, французско означение на дискантовия (сопрановия) гласъ, а сждо и на горнитъ, (високитъ) инструменти, като: d de violon = първа цигулка d — de flûte = първа флейта и т. н.

Деташе, фр. Detaché — при струнитъ инструменти — единъ твърдъ щрихъ, който се изпълнява съ горната половина на лжка.

Детрушъ, Францъ — Destrouches, Franz — оперенъ компонистъ и клавириртуозъ, род. 21 ян. 1772